

ŽIVOT

Vjerska tolerancija među volonterima na Banovini: Čovjek koji pati potreban je ljudske blizine, tu nema mjesta za bilo kakve podjele

VOLONTERI U DISTRIBUTIVNOM CENTRU SISAČKE BISKUPIJE / FOTO: SISAČKA BISKUPIJA

Posljedice razornih potresa koji su krajem 2020. pogodili Banovinu osjećaju se na tom području i danas. Mnogi su bili prisiljeni napustiti svoje domove, a neki su se od njih odlučili vratiti i žive u doniranim stambenim modulima Hrvatskog Caritasa i drugih donatora. S jedne strane duboki strahovi i velika materijalna šteta, s druge - snažna ljudska solidarnost. Naime, čitava vojska volontera Caritasa Sisačke biskupije neumorno je radila tijekom tri mjeseca u Distributivnom centru Sisačke biskupije u Sisku, da bi i kasnije nastavila rad u manjim skupinama na više lokacija Caritasa Sisačke biskupije. Portal Hrvatske katoličke mreže u šest dijelova donosi priče volontera, obitelji kojima se pomaže i aktivnih sudionika djelovanja Caritasa Sisačke biskupije.

27.06.2021. / 09:00 / Marija Pandžić

Potres koji je pogodio Banovinu 28. prosinca 2020. bio je jak i učinio je veliku štetu diljem tog područja, ali još razorniji potres dogodio se već idućeg dana 29. prosinca 2020. Taj će datum ostati upisan kao jedan od težih i tragičnijih dana u modernoj hrvatskoj povijesti. Toga dana razorni potres magnitude 6.2 po Richteru pogodio je Petrinju, Sisak, Glinu i njihovu okolicu te im je nanovo nanesena nemjerljiva šteta. Naime, spomenuto područje još je uvijek bilo u procesu duhovne i materijalne sanacije štete nastale u Domovinskom ratu te su spomenuti potresi unazadili razvoj toga područja.

No, bez ljudskog lica dobrote ništa ne bi bilo moguće. Sestra Smilja Čirko koja se nalazi na službi predstojnice Katehetskog ureda Sisačke biskupije već je 30. prosinca 2020. uspostavila Distributivni centar Sisačke biskupije u kojem su se prikupljale donacije i gdje su dolazili volonteri kako bi pomagali

najpotrebitijima. Ondje su primali donacije i slagali pakete za obitelji, a s. Smilja bila je koordinatorica Distributivnog centra Sisačke biskupije. Danas je na službi predsjednice Povjerenstva Caritasa Sisačke biskupije za pomoć stradalima u potresu.

S. Smilja Čirko (prva s desne strane) / Foto: Sisačka biskupija

Onima koji su sve izgubili potrebna je jedna lijepa riječ i znak nade da ih Sisačka biskupija nije zaboravila, da je Caritas uz njih i da će uvijek biti.

“Mislim da je kroz ovaj Distributivni centar pružena nada narodu Banovine i da im je dano do znanja da nisu zaboravljeni. To je zapravo najvažnije što je napravio Caritas Sisačke biskupije. Ono što me najviše dojmilo kroz tri mjeseca rada Distributivnog centra Sisačke biskupije je skromnost ljudi ovog područja. Kad im nudite nešto malo više nego im je potrebno, oni kažu – ‘ne, trebat će nekom drugom’. A to je velika stvar. Meni je rad u Distributivnom centru bio velika životna škola. Uvijek sam se pitala što je to što čovjeka čini zadovoljnim i sretnim, ovo iskustvo mi je potvrdilo da to sigurno nije ništa materijalno. Onima koji su sve izgubili puno je značila lijepa riječ i znak nade da ih Sisačka biskupija nije zaboravila, da je Caritas uz njih i da će uvijek biti”, istaknula je s. Smilja u razgovoru za Hrvatsku katoličku mrežu dodajući kako pružanje i primanje pomoći u nevolji ne poznaje razlike u rasi, vjeri i nacionalnosti.

Zajedno s Caritasom Sisačke biskupije u svemu što je potrebno na potresom pogođenom području djeluje i Hrvatski Caritas kao krovna Caritasova

organizacija u Hrvatskoj. Tako je od prvog dana na terenu bio i ravnatelj Hrvatskog Caritasa mons. Fabijan Svalina.

“Od prvog dana nakon razornog potresa obilazim područje pogođeno potresom, susrećem ljude koji su ostali bez svega. Uz doniranu pomoć i stambene module koje smo darovali ljudima, potreban im je i stisak ruke, živa prisutnost, znak da smo tu uz njih i da ih ne napuštamo. To je ponekad i važnije od onog materijalnog. No, potrebno je i materijalno. Zato sam neizmjereno zahvalan brojnim ljudima velikog srca koji su prepoznali potrebe ovih ljudi i donirali im preko Hrvatskog Caritasa kao i našim predivnim volonterima koji su pokazali djelatnu ljubav na djelu. Osobito zahvaljujem Hrvatskim katoličkim misijama diljem svijeta kao i različitim pojedincima i zajednicama koji su nam uputili brojne donacije”, istaknuo je mons. Svalina.

Mons. Svalina u obilasku Banovine / Foto: Sisačka biskupija

Mladi volonteri – srce Sisačke biskupije

Među tri i pol tisuće volontera Caritasa Sisačke biskupije, svoje mjesto u Distributivnom centru Sisačke biskupije pronašli su brojni mladi. Ondje je volontirala i sisačka srednjoškolka Mea Čipor tijekom tri mjeseca rada Distributivnog centra. Nikad joj, kaže, nije bio problem rano ustati i doći volontirati, radosna je dolazila svako jutro. I svoje je prijatelje pozivala na volontiranje: “Osjećaj da radiš nešto dobro i na korist potrebitih nadjačao bi neugodan osjećaj nemoći i strah od nesigurnosti doma”, ističe mlada volonterka.

“Emocije su navrle posebice kad sam jednom prilikom posjetila staricu i donijela joj paket. Kod nje sam provela neko vrijeme i ona je pričala svoje priče. Potresno je bilo slušati koliko je život nije mazio, što je sve ta starica doživjela, pa i ove snažne potrese. Mislim, ipak, da joj je sama činjenica da može dio života podijeliti s nekim kroz razgovor puno značila, a i meni je”, svjedoči Čipor.

Volonterka naglašava kako su je svi lijepo prihvatili i kako se nisu radile razlike po vjerskoj i nacionalnoj osnovi.

“Kroz iskustvo volontiranja upoznala sam kako ljudi pate i teško žive, a to me učinilo osjetljivijom za tuđe nevolje”, kaže mlada volonterka i naglašava da je čovjek koji trpi, čovjek koji je potreban ljudske blizine i lijepe riječi, i tu nema mjesta za bilo kakve podjele. Mea Čipor posvjedočila je i kako je rad u Distributivnom centru Sisačke biskupije ojačao njezinu katoličku vjeru te je učvrstio u odluci da još više pomaže potrebitima.

Volonteri u Distributivnom centru Sisačke biskupije / Foto: Sisačka biskupija

Posebno me potresao susret s preplašenom staricom, bježala je od potresom pogođene kuće koja je prijetila urušavanjem, potpuno bosa, ni čarape nije imala na nogama

Jedan od neumornih pomagača koji su prošli kroz Distributivni centar Sisačke biskupije bio je i Emil Hamzagić. Nakon potresa Hamzagić je prvo

išao vidjeti je li njegova obitelj dobro. Čim se uvjerio da su njegovi dobro i na sigurnom, uputio se prema Distributivnom centru.

“U sjećanje mi se urezalo mnogo trenutaka, dobrih i loših. U Distributivni centar nakon potresa došlo je nekoliko starijih osoba, na njima se vidjelo da su ostali bez svega. Posebno me potresao susret s preplašenom staricom, bježala je od potresom pogođene kuće koja je prijetila urušavanjem, potpuno bosa, ni čarape nije imala na nogama. Bosa po onakvoj hladnoći. Kad smo je ugledali, utoplili smo je i odjenuli od glave do pete.”

Hamzagić je naglasio kako može mirovati kad vidi da je drugima potrebna pomoć.

U Distributivnom centru nije nikad bio problem što smo različitih nacionalnosti, mišljenja i pogleda na svijet.

“Posebno sam zahvalan s. Smilji, njezinoj otvorenosti i susretljivosti. Islamske sam vjeroispovijesti, ali u Distributivnom centru nije nikad bio problem što smo različitih nacionalnosti, mišljenja i pogleda na svijet. Ondje se govorilo samo o dobroj volji i kako pomoći ljudima kojima je to potrebno. Radostan sam što sam imao priliku volontirati”, svjedoči Hamzagić.

Volonteri u Distributivnom centru Sisačke biskupije / Foto: Sisačka biskupija

Priliku za volontiranje nije htio propustiti ni Saša Jelisavac, povratnik iz Sjedinjenih Američkih Država na dužem boravku u našoj zemlji. U studenom

prošle godine prvo se uputio u Beograd pa u Sisak gdje se i našao za vrijeme potresa.

“Tijekom sva tri mjeseca sam volontirao u Distributivnom centru. Atmosfera je među volonterima bila odlična, svi su bili jako prijateljski nastrojeni. Osjećao se taj stres, strah i nemir među ljudima koji su stradali od potresa, ali volonteri nisu dozvolili da negativne emocije prevladavaju. Bili smo svjesni što se dogodilo, ali i odlučni u tome da zajedno idemo dalje, pomognemo kome možemo, radimo nešto dobro”, ističe Jelisavac.

Naglašava koliko je važno da se ljudi i sami organiziraju i pomognu vlastitoj sredini. Na taj način se, premda se lokalno djeluje, može biti promjena u svijetu.

“Pravoslavne sam vjeroispovijesti, ali tome ne pridajem pozornosti, niti me je tko u Centru pitao koje sam vjere. U nevolji je potrebno pomoći drugome, i mislim da smo to u ova tri mjeseca istinski dokazali u konkretnom djelovanju”, zaključio je Jelisavac.

Autor: Marija Pandžić, novinarka Hrvatske katoličke mreže
(marija.pandzic@hkm.hr)

* Tekst je objavljen u sklopu projekta poticanja novinarske izvrsnosti Agencije za elektroničke medije. Dozvoljeno je prenošenje sadržaja uz objavu izvora i imena autora.

